

Lindisfarne på Långholmen

Stockholm 16 oktober

SY LINDISFARNE BLEV ANNIKA Kochs och Björn Christenssons bostad under ett år innan de kastade loss den 1 maj 2005. Björn hade lämnat sitt jobb som broingenjör, Annika sitt som datakonsult och planen var att segla så länge de kände för det. De har nu varit ute i drygt två år och säger det kan bli uppåt tio om de får ha hälsan. Genom deras egna texter och bilder i Oceanseglaren från och med nr 4, 2005, har alla klubbmedlemmar kunnat följa deras färd. Den 16 oktober fick en stor åhörarskara en ännu fylligare bild av hur den gick till.

En höjdpunkt var förstås turen ner till Antarktis, men Annika och Björn kunde berätta om många andra oförljkliga upplevelser. Närmast i minnet ligger väl kampen mot den envisa motvinden, under de tre månaderna uppför Chiles ödsliga skärgårdskust, ofta i regn och kyla. Lite förundrat reflekterar de också över att stora händelser utanför den så kallade utvecklade världen inte alls avspeglar sig i medierna här hemma.

En stor del av 2006 tillbringade Lindisfarne i Portugal. Att segla uppför floden Duro till Porto var en upplevelse som de inte hade velat missa. Som allvädershamn vill de rekommendera Nasaré, en hamn som kan angöras i alla väder.

I den utmärkta övervintringshamnen Lagos blev de kvar i sex månader innan färden gick vidare mot Madeira och Kanarieöarna i april 2006. I slutet av maj lämnade de Las Palmas för Kap Verde som de lämnade den 9 juni med kurs på Brasilien. Seglingen blev mycket bekväm med samma länsbog hela resan tack vare en planskotad kryssflock skotad tätt bakom stören. ”Med seglen ställda på det sättet behöver man inte vara orolig för pendling”, försäkrade Björn. De fick uppleva några squalls med vindar uppåt 30 m/sek och kraftigt regn, men snart kom de in i bleken i doldrum. Överresan till Salvador i Brasilien tog 16 dygn.

Tiden i Brasilien blev mycket trevlig med utflykter in i Amazo-

Magellanpingviner på Falklandsöarna

nas, födelsedagsfirande och bad med rosa delfiner. Ett tag gästade de Anders Eriksson, OSK:s ombud som driver ett hotell på Itaparica.

Sen bar det iväg söderut efter Brasiliens kust i medvind. Rio angjordes i fullmåne. Uruguay och Argentina besöktes i oktober 2006. Trevliga och

Allt vi tog med oss från Antarktis var bilder

Annika Koch & Björn Christenson

billiga länder med enorma bifvar och vattenfall. I Buenos Aires blomnade den ljusa jakarandan för fullt. Yachtklubbarna var fina och precis som i Brasilien låg de ofta gratis de första dygna.

Annika och Björn hade från början inte en tanke på att ta sig ner till Antarktis, men efter att ha träffat andra seglare, bland annat det svenska paret Heléne och Arne Mårtensson (också OSK:are), kände de att det var en utmaning de också ville anta.

De gjorde en tur till Falklandsöarna medan de funderade och undersökte villkoren kring ett besök i Antarktis. När båten nattetid närmade sig Falklandsöarna utspelade sig ett fantastiskt skådespel när midnattssolen reflekterades mot de oändliga ismassorna på Antarktis.

Efter julfrände i Ushuaia i Argentina seglade de till Puerto Williams i Chile där de fick det slutliga tillstånd de behövde för att segla genom den chilenska skärgården vidare till Antarktis.

Så låg de till slut i startläge för att ge sig över Drakes sund, cirka 500 M från Ushuaia, där de hade bunkrat. Överfarten tog fyra dygn och skedde, fränsett första dygnet, i tämligen lugnt väder

Efter att ha firat nyåret i Drakes sund, anlände Lindisfarne den 3 januari till Melchior Islands där Yaghan med Heléne och Arne Mårtensson väntade med middagen klar. Yaghan fortsatte sedan tillbaka till Sydamerika medan Annika och Björn stannade nästan tre veckor till på Antarktis. Där var

det nu sommar och när solen sken kunde man nästan gå omkring i kortärmat. Djurlivet bestod till största delen av pingviner och sälar. Den vanligaste pingvinen på den Antarktiska halvön är åsnepingvinen, gentoo. Den majestätiska kejsarpingvinen häckar på isen längre söderut och ses inte så här långt i norr. Kungspingvinen, som liknar kejsarpingvinen, såg de däremot på Falklandsöarna, där den häckar.

Navigationen i Antarktis var komplicerad, det var lätt att förväxla isberg och land. Sjökortet var inte tillförlitliga, hela tiden fick man jämföra olika underlag och dra egna slutsatser. De hade också lyckats komma över handskeer över ankringsvikar som visade sig ytterst värdefulla. Överallt var det is, man fick loda sig fram. Ett stort problem höll på att uppstå när leopardsälar hade tuggat nio hål i jollen. Till all lycka gick den att laga med en cykelreparationsatts. Efter den erfarenheten släpade de inte jollen efter båten i vatten med leopardsäl.

Färden tillbaka över Drakes sund blev rätt behaglig, Antarktis syntes fortfarande på 80 sjömil avstånd, så klar var luften. Återigen uppenbarade sig ett himlafenomen, en enorm kometa i söder. Den hade döpts till McNaught och var på väg att runda solen i en bana, i stort sett parallell med jorden, fick de veta senare.

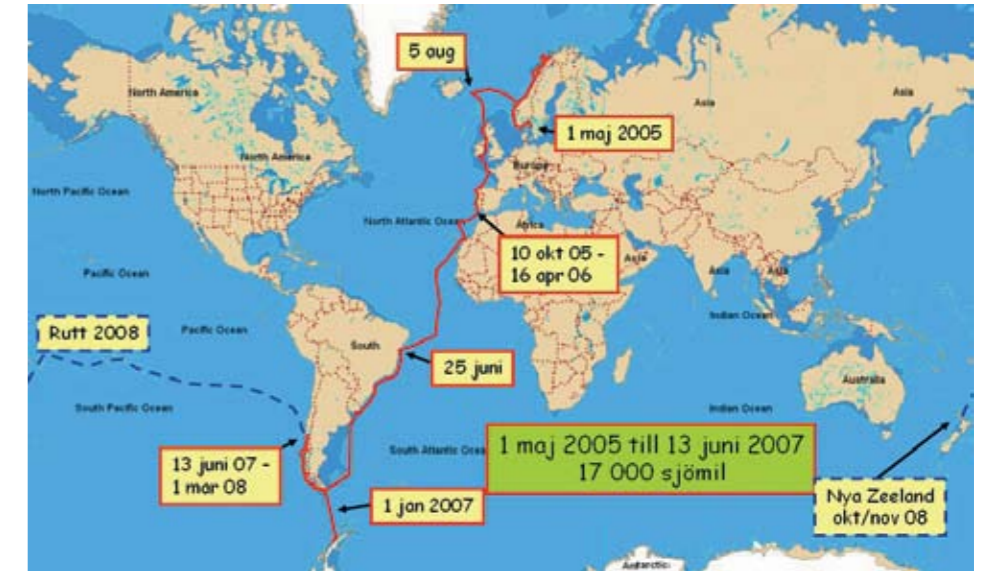
Kap Horn, som ofta bjuder på hård vind och tuffa vågor, rundades utan problem och nu styrde Lindisfarne mot den väderskyddade chilenska arkipelagen, där många fjärdar är stora som Kattegatt. De var nu inne i februari 2007, det var tidig sensommar och cirka 1600 sjömil utefter Chiles kust väntade.

Även vattenfall utefter kustbergen kan fungera som bra riktmärken för navigeringen. Det blev mycket regn, stora glaciärer och vid ett tillfälle fastnade kelp i propellern. Seglingen längs Chiles kurs norrut liknar Annika och Björn med inomskärssegling i ett fjordlandskap. De

hade ordentligt revat hela tiden, då fallvindarna annars lätt kunde knäcka riggen. De seglade bara på dagarna, det blev tidigt mörkt och de lade till på vackra, helskyddade ankarplatser med linor i land. Till middag blev det mat lagad av egen-

Erfarenheter

- Gör klart alla installationer före avgång.
- Prova, testa, felsök...
- Färgkopiera alla dokument.
- Skaffa extra pass.
- Ska man utanför EURO-land: skaffa bankkort som inte kostar uttagsavgift.
- Fyll båten med reservdelar och underhållsdelar i Europa före avfärd.
- Ankringsutrustning: ankarspel, lång kätting, schackel/svirvel, läsning/ankarkrok.
- Tankvolym: vatten/watermarker, diesel/värmare.

era som bra riktmärken för navigeringen. Det blev mycket regn, stora glaciärer och vid ett tillfälle fastnade kelp i propellern. Seglingen längs Chiles kurs norrut liknar Annika och Björn med inomskärssegling i ett fjordlandskap. De

Ankerade i Chiles skärgård

hade ordentligt revat hela tiden, då fallvindarna annars lätt kunde knäcka riggen. De seglade bara på dagarna, det blev tidigt mörkt och de lade till på vackra, helskyddade ankarplatser med linor i land. Till middag blev det mat lagad av egen-

konserverat kött eller fisk. ”Jättegott, smakar mycket bättre än köpt.”

En kuriositet var att Lindisfarne inte hade motvind genom Magellans sund, vilket gäller under 350 dagar av året eftersom det då blåser NV. I stället slötrade man norrut, men råkade också få ett snösquall med 25 m/sek över sig. Under den långa färden utefter Chiles kust mötte de bara två andra segelbåtar.

I stort sett var Lindisfarnes långa resa problemfri och Annika och Björn säger att det får man om man har tålmod, läser väderprognoser, väntar på rätt väder.

Nu ligger båten i Marian Oxcean i Puerto Montt, Chile, och väntar på att få fortsätta resan. I mars styr hon västerut mot Söderhavet för att i november 2008 angöra Nya Zeeland. Annika och Björn är för tillfället gäster på land hemma i Sverige, men ser fram emot att komma ”hem” igen, till Lindisfarne.

Text: Ingegerd Lindén

Bilder: Annika Koch & Björn Christenson

Torra fakta om resan igenom Chiles skärgård Puerto Williams – Puerto Montt

- Tid: 125 dygn
- Total sträcka: 1695 nm
- Natthamnar: 56 st
- Dagar med framdrift: 59 dygn
- Dagar utan framdrift: 36 dygn + 30 dygn i Marina Quinched
- Regndagar: 45 (varav ca 20 med dygnsregn)
- Soldagar/uppehåll: 50
- Diesel: 800 liter (varav 200 liter uppvärmning)
- Motortimmar: 286 tim (inkl stillaliggande med laddning)